

Glasilo učencev JVIZ
Destrnik - Trnouska vas

SONČNI GRIČ

Drage bralke, dragi bralci!

Pred vami je nova številka Sončnega griča, šolskega glasila, ki ga ustvarjajo učenci.

Učenci dokazujejo, da pri ustvarjanju izhajajo predvsem iz sebe, iz svojega doživetja in odnosa do sveta.

Mladih ustvarjalcev je bilo v letošnjem šolskem letu sicer nekoliko manj kot prejšnja šolska leta, za vsakega pa je uspeh, če lahko svoje delo predstavi in ga objavi.

Bližajo se težko pričakovane počitnice. Želim vam, da jih izkoristite kar se da koristno in prijetno. Pa ne posedajte preveč pred televizijo ali računalnikom, raje pojdite v naravo in jo občudujte.

In ne pozabite, kaj je napisal Goethe: Narava je edina knjiga, ki na vseh listih nudi veliko vsebine!

**Ravnatelj:
Drago Skurjeni**

Saša in šola

Pozdravljeni. Moje ime je Saša Koletnik. Stara sem sedem let in pol. Obiskujem 2. b razred devetletke na Osnovni šoli Destrnik. V razredu nas je sedem deklic in prav toliko fantov. Razredničarki je ime Alenka. Ker smo že drugo leto skupaj, se dobro poznamo in smo dobri prijatelji.

Naša šola je lepa in urejena. Učilnice so lepo opremljene. Moj najljubši predmet je matematika, ker mi je zabavna. Rada zahajam v šolsko knjižnico in v računalniško učilnico.

MATEJA BERE, BARVNI LINOREZ, BOŠTJAN POŽEGAR, 8. B, DESTNIK

Obiskujem tudi plesni krožek, ki ga vodi učiteljica Marjeta. Imamo pa tudi veliko in lepo telovadnico, kjer pridno telovadimo.

Saša Koletnik, 2. b, Destrnik

Šolske težave

Le kaj počne mama,
ko mene
v šoli ni?
Znori.

In kaj zvezek, ki
se na dnu
torbe
tišči
in ušesa dobi,
naredi?
Zbeži, ker se mama
tako razjezi.

In kaj barvice storijo,
ko
otroci jih brez
konic pustijo?
Šilček je
zgaga,
ki jim
pomaga.

In kaj radirka naredi,
ko nikoli cela
ni
in poved brez
nje
se ne uredi?

In kaj urnik
naredi,
če na njem
lepo napisano
ni?

Le v zvezek pogledite,
kako
on trpi,
brez kljukic
in pik
preveč vesel
pač ni.

Aleksandra Arnuš, 3. a, Destrnik

Počitnice v Ljubljani

Stopili smo z vlaka in se napotili proti bloku. Ko smo stopili v stanovanje, so nas pozdravili trije kužki. Odložili smo prtljago in so nas pogostili.

Tako sem se najedla, da sem morala počivati.

Drugi dan je bil poln dogodivščin s kužki.

Nola, Pola in Cofko so bili kar igrivi, saj me je Cofko neprestano lizal. Z Nolo sva se igrali in tekali. Polo sem samo božala, Cofko je spal v kadi.

Ti kužki so prav zares zabavni.

Biserka Mlakar, 3. b,
Destrnik

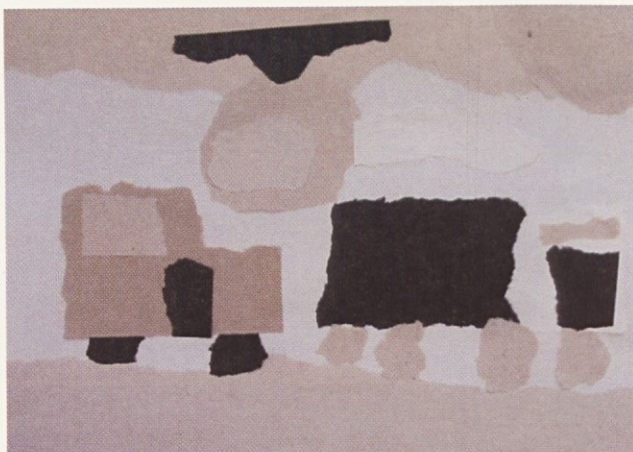
Dogodek iz mojega življenja

Stara sem devet let, čez mesec in pol bom stara deset let. V mojem življenju je bilo veliko zanimivih in lepih dogodkov, zato bom danes napisala o enem.

Moja mama, Jožek in jaz smo se odločili, da bomo šli na morje. Bila je nedelja in šli smo po Gorazda, potem pa smo prespali pri Jožeku. V ponedeljek smo vstali že ob petih, zložili prtljago v avto in se odpravili na pot. Ko smo prispeli, smo si najprej ogledali Simonov zaliv. Ob desetih smo odšli na recepcijo in vprašali, kje bomo stanovali. Dobili smo lepo stanovanje ob zalivu. Popoldan smo se šli kopat. Bilo je lepo sončno vreme, tako da smo se veliko tudi sončili. V torek smo šli že zgodaj na plažo. Tisti dan sem se naučila plavati. Zelo sem bila vesela. V torek smo šli zgodaj spat, ker smo v sredo šli v Novigrad. Tudi tam je bilo zelo lepo. Ko smo se vračali v Izolo, smo se ustavili na portoroški plaži. Tudi deževalo je, a smo vseeno šli na izlet. V četrtek smo bili ves čas na plaži. To je bil že predzadnji dan na morju. V petek smo najprej pospravili stanovanje, zložili prtljago v avto in šli na plažo. Tam smo bili do dveh, potem pa smo šli v Postojnsko jamo in od tam domov.

To so bil zelo lepi dnevi. Želim si, da bi se še ponovili. Nanje bom vedno imela lepe spomine.

Sanja Potrč, 3. t, Trnavska vas

LARISA ŽIŠKO, 2.C, DESTNIK

Sončni grič - junij 2003

Počitnice

V četrtek smo se s starši odpravil na izlet. Ogledali smo si Rakov Škocjan, Cerknico, Cerkniško jezero, grad Snežnik in Ribnico. V Rakovem Škocjanu teče reka Rak, ki izgine v zemljo. Reka je dobila ime po raki, ki so nekoč živeli v njej. Spoznali smo šolsko učno pot. V Cerknici smo si ogledali jezero in cerkev. Pot smo nadaljevali do gradu Snežnik. Tam sem videl orožje, oklepe, grbe, pohištvo in nagačene živali.

Matjaž Pukšič, 2. u, Trnovska vas

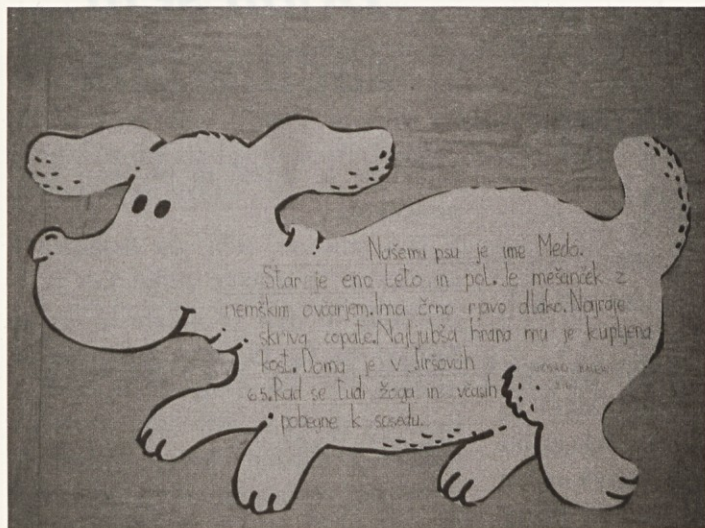
Jaz - šolska tabla

Sem šolska tabla. Učitelji in učiteljice zelo veliko pišejo name.

Najbolj sovražim, ko se začnejo počitnice in se tako dolgočasim, da bi najraje umrla. Najraje sem popisana in počeckana. Nekega dne, ko so bile znova počitnice, mi je bilo vsega dovolj. Šla sem po svetu. Najprej sem šla v Italijo, kjer sem si ogledala vulkan Etna. Ko sem bila na vrhu vulkana, je izbruhnil. Tekla sem na vso moč, skoraj me je zadel vulkanski kamen. Na srečo pa sem se izmaknila. Potem sem šla v Egipt, kjer sem se povzpela na piramido. Tukaj sem skoraj padla, a sem se zadnji trenutek ujela. Na koncu sem se odločila, da grem na svoje mesto. Ko je bilo konec počitnic, sem se spet veselila.

Odločila sem se, da bom med počitnicami ostala doma in čakala na otroke, ki radi pišejo name.

Nejc Klemenc, 3. a, Destrnik

URBAN MALEK, 2.B, DESTRIK

Moj spanček

Ko se zvečer odpravljam v posteljo, bi še rada gledala televizijo, a mi mami ne dovoli. Potem jo ugasnem, a ne morem zaspati. Čakam, da pride moj spanček, vendar ga še vedno ni. Medtem ko čakam nanj, si vedno pre-

berem kakšno zgodbo. Včasih sem malo jezna, ker pride šele ob polnoči. Ko mama zvečer ropota s posodo, me zbudi in spet ne morem zaspati. Moj spanček se boji avtomobilov in hrupa. Ta moj spanček je zelo prijazen in plah. Včasih je celo nagajiv, ker ne pride pravočasno. Ko se mi začne dremati, vem, da je nekje blizu, vendar ga ne vidim, samo čutim, kako mi ohladi čelo in zapre veke.

Tamara Fekonja, 3. b, Destrnik

Moja mama

Moji mami je ime Tatjana. Rodila se je na Ptuj. Njen domači kraj je bil Trnovska vas. Že kot deklica je hotela postati učiteljica, vendar se je izšolala za tajnico. Te službe ni nikjer dobila, zato zdaj dela v Preventu, in sicer pri računalniku.

Ima rjave lase s prameni. Njene oči so rjave barve. Ima gladko kožo. Stara je 34 let. V prostem času pospravlja, kuha in še marsikaj. Ko se nasmeji, se vidijo njeni lepi zobje. Zelo rada kolesari, še posebej poleti. Najraje ima oblečene kavbojke in majico. Je zelo vitke postave. Poleti si zelo rada privoščim sladoled. Ima tudi brata Romana. Zelo rada se pogovarja po telefonu. Zelo jo imam rada. Moja mamica je najboljša.

Tamara Trinkaus, 3. t, Trnovska vas

Streha pripoveduje

Nekega dne sem na podstrešju pogledala v skrinjo, v kateri so bile knjige. Naenkrat zaslišim droben glasek. Ozrem se. Bila je streha. Najprej sem se seveda ustrašila, nato pa sem jo pozdravila. Rekla je, da nima rada zimskega, jesenskega in poletnega časa, saj je pozimi mraz in jo zebe, jeseni piha veter, poleti pa ji je vroče. Rekla je, da se včasih počuti osamljeno, včasih veselo ali žalostno, saj se pod njo dogajajo čudne stvari. Včasih se ljudje prepirajo, večkrat pa se tudi smeji. Morala sem se posloviti. Zaželela sem ji lahko noč in sladke sanje.

Suzana Kopčič, 4. a, Destrnik

Svet danes

Spomnim se srečnega otroštva, ko sem bila še v plenici. Oče in mama sta me razvajala, sestra me je jezila, dedek in babica sta me crkljala. Bila sem zelo srečna, ker sem vedela, da me imajo vsi radi, ker sem vedela, da ljubim in sem ljubljena. Saj je sedaj še vse enako, še vedno sem ljubljena, le da me ne razvajajo več tako, kot so me nekoč. Danes na svetu ni več toliko ljubezni, kot je bilo nekoč. Svet je postal obseden z denarjem, vlada mu denar, v nekaterih revnejših državah vlada lakota, v nekaterih tudi smrt. Nekateri ljudje so za denar

pripravljeni dati vse, nekateri so zanj pripravljeni tudi ubijati. Res, svet je postal pokvarjen. Če si zastaviš visoke cilje, se moraš resnično truditi zanje. Včasih moraš za lastno srečo tudi goljufati.

Res mislim, da velja ta rek: "Denar je sveta vladar!". Nekje na svetu so ljudje, ki nimajo prebite pare, ki nimajo strehe nad glavo, ampak so nekateri vseeno srečni, saj imajo nekaj največjega in najlepšega – ljubezen. Nekateri so celo zelo srečni, saj živijo v sožitju z naravo. Ne pravim, da mi ne moremo ljubiti. Seveda lahko, ampak nismo vajeni živeti v sožitju z naravo kakor nekateri. Mogoče imamo mi več podatkov o kakšni stvari oziroma stvareh na svetu, ti ljudje pa vedo o naravi veliko več kot mi. V to sem prepričana. Po vsem svetu je revščina, tudi pri nas v Sloveniji, in z revščino seveda tudi lakota. Revežem lahko pomagamo, če dobrodelnim organizacijam pošljemo ali osebno oddamo čevlje in obleke, ki jih ne potrebujemo več nujno ali če prispevamo denar. Seveda lahko pomagamo še s čim drugim, a preveč je naštevanja. Med ZDA in Irakom je potekala vojna in mnogi so menili, da lahko preide v tretjo svetovno vojno, kar pa se na srečo ni zgodilo, kajti nihče ni bil pripravljen umreti zaradi spora med dvema predsednikoma.

Vsi bi radi živeli kot v pravljičah, srečno do konca svojih dni. Žal je to

res le "pravljica". Upam, da se bo svet spremenil in zaživel v medsebojnem bratstvu in razumevanju, v ljubezni in predvsem v miru.

Janja Potrč, 8. a, Destrnik

Pes Rolfi

Rolfi je naš pes in hišni ljubljencek vseh.

Zunaj se je že mračilo. Rolfija sem vodila na sprehod. Vrvico sem si privezala na roko. Hodila sva okrog vinograda, dokler ni iz hiše prišel brat Robert. Pes je na njega zelo navezan, zato je začel teči. Potegnil me je, jaz pa ga nisem mogla spustiti. Padla sem na zadnjico. Zaustavila sem se vsa opraskana ob deblu drevesa. Od bolečine in strahu sem začela kričati in jokati. Videla sem, da imam modrico na nadlahti in opraskan obraz. Tudi noge so me bolele. Medtem ko je mama prihajala k meni, me je pes samo žalostno gledal. Z mamom sva šli v hišo. V kopalnici mi je rano umila in obvezala. Rolfija sem zasovražila. Roka mi je že zacelila. Rolfi me še zdaj večkrat milo gleda, vendar ga nočem voditi na sprehod, ker se bojim posledic.

Anja Irgl, 3. b, Destrnik

Dobila sem hrčka

Ta dan je bil najlepši v letu, saj je k hiši prišel novi član družine.

Z mamico sva se odpeljali na Ptuj. Bila sem zelo vznemirjena. Mami je parkirala, jaz pa sem že tekla proti trgovini Tukano. Vstopili sva in se ustavili tam, kjer prodajajo hišne ljubljence. Vzela sem najlepšega hrčka, kar so jih imeli. Kupila sem vse potrebno: hrano, žaganje, napajalnik in kapljice za hrčkovo moč in zdravje. Kletko, kolesce in hiško pa bom dobila od babičinega brata. Ko sva se z mamico peljali, je hrček zgrizel mrežice, skozi katere mu je prihajal zrak. Zato smo ga morali,

dokler ni prišla babica, imeti v vedru. Ko je prišla, sem takoj vzela kletko, jo očistila, dala vanjo žaganje, hrano in skozi mreže namestila napajalnik z vodo in z dvema kapljicama zdravilnega olja. Potem sem mu v kletko dala tudi WC papir, da si je naredil brlog.

Čeprav me hrček grize, ga imam še vedno rada. Zato sem mu izbrala lepo ime Čopko.

Špela Tašner, 3. b, Destrnik

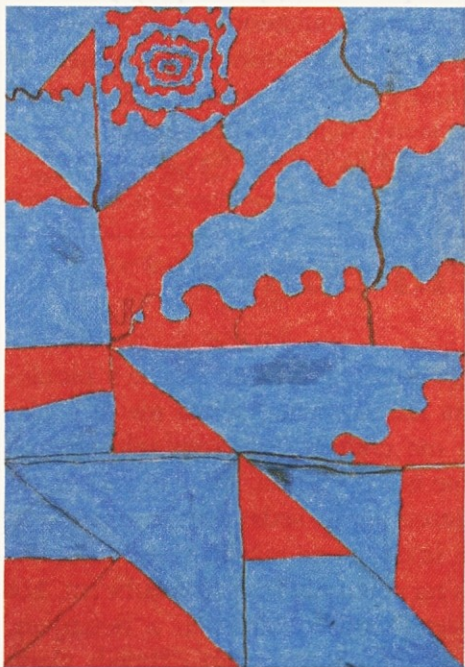
ROŽE, OLJNI PASTEL, SANDI CAF, 7. A, DESTRIK

Dobil sem računalnik

Bližal se je božič in bil sem zelo neučakan.

V šoli smo se učili, da Božička v resnici ni. To sem že vedel, ker mi je povedal ati. Bal se je, da bi se mi sanjalo in da bi imel grde nočne more.

Recimo, da bi se oblekel v Božička kakšen hudoben človek. Potem je učiteljica rekla, naj dvignejo roke učenci, ki jih obišče Božiček in jim da darila. Roke so dvignili tudi moji prijatelji. Monika je povedala, kako to poteka. Med odmorom sem vprašal sošolce, ali so jim straši že povedali, kaj bodo dobili. Vsi so rekli ne. Ko sem prišel domov, je bil pred mano teden počitnic. Zvečer sem šel spat. Prve tri dni počitnic sva s Tino, mojo sestro, preživela

VALOVI, FLOMASTER, KLEMEN KRAMBERGER, 8. C, DESTRIK

dolgočasno. Dan pred božičem sem bil zelo nestrpen, posebej pa še zvečer. Vzrok je bila radovednost, kaj bom dobil za božič. Sredi noči sem se zbudil in šel pogledat, če je že kaj nastavljeno. Ničesar ni bilo. Zjutraj sem šel najprej zbuditi starše in sestro, da smo šli skupaj pogledat v kuhinjo. Prižgal sem luč in zagledal same škatle. Najprej sem potipal škatlo in sem mislil, da je v njej pečka, a je bila tipkovnica. Ati je odprl računalnik, Tina miško in dvanajst zgoščenk, mami pa zvočnike in priključke. S Tino sva se zahvalila staršema. Ati je računalnik še tisti dan priključil in sva že preizkusila zgoščenke. Tedaj sem se spomnil in rekel, da sta nama kupila dvanajst zgoščenk, ker je v risanki tudi dvanajst jelenov. Ati se je samo smejal. Mislim, da bom računalnik vedno z veseljem uporabljal za zabavo in učenje.

Tomaž Zorec, 3. a, Destrnik

Dogodek iz mojega desetletja

Star sem devet let. Zgodilo se mi je že veliko veselih in žalostnih dogodkov. Opisal bom enega.

Lani sem šel s starši prvič na morje. Težko mi je bilo vstati že ob drugi uri. Nato sem se šel umiti. Mama je medtem pripravila zajtrk. Vsi smo ga pojedli. Nato smo se odpravili. V avtu sem nekaj časa gledal skozi okno, potem pa zaspal. Zbudil sem se ob sedmih. Ob desetih smo že bili v Zadru.

Bilo je čudovito. Odpravili smo se v hotel Makija. Tam so nam dali ključ za našo sobo. V sobi so bile tri postelje in ena omara. Prvo noč smo hitro zaspal. Naslednji dan je bilo sončno vreme. Odšli smo na plažo. Ata, brat in jaz smo se šli kopat, mama pa je ostala na plaži in se sončila. Čez nekaj časa smo odšli na sladoled. Naslednji dan ni bilo lepo vreme, zato sva z bratom gledala televizijo. Zadnji dan smo odšli domov. Bila je lepa vožnja. meli smo se lepo.

Uroš Čeh, 3. t, Trnavska vas

Pravljica o pastirju in ovcah

Nekega dne so bile vse ovce na drugem bregu in pastir je vesel odšel po dolini navzgor. Ko je prišel h kmetu, ga je ta odpustil. Rekel je, da ena ovca manjka. Pastir je žalosten odšel domov k očetu. Povedal mu je, kaj se je zgodilo. Oče mu je rekel, naj poišče ovco, da bo dobil službo nazaj. Tako se je pastir odpravil iskat ovco. Ampak kmet je ta čas na pot poslal vse svoje pastirje. Ovce niso našli. Pastir se je spomnil, da ovca je travo, zato jo je šel iskat na travnik namesto v gozd. Našel je

KRAVA, LINOREZ, ANJA GOLOB, 5. T, TRNOVSKA VAS

ovco in se odpravil h kmetu. Ta se mu je opravičil in mu za nagrado dal svojo hčer. Še sedaj praznujeta veselo gostijo.

Tanja Trinkaus, 2. t, Trnavska vas

Sveža pomlad

Prebudila se je pomlad,
le kdo ne bi imel je rad?
Sonce greje bolj in več,
zima je že skoraj preč.

Lepa krošnja vsa cvete,
in čaka na čebelice.
Čebele cvete
bodo oprašile,
da češnje dobro bodo obrodile.

Češnja komaj čakam
že tvoj sad,
ki zelo imam ga rad!

Žiga Volgemut, 4. a, Destrnik

V starem mestu Ptuj

V četrtek, 8. 5. 2003, smo preživeli lep dopoldanski sprehod po Ptuj.

Z učiteljico Angelco in vodičem smo si ogledali zunanost in notranost pekarnice. Zunaj smo videli tri velike silose. Ko smo vstopili, smo si oblekli plašče in nataknili kape, nato smo odšli za vodičem in si ogledali stroje. Vodič nam je povedal, kako naredijo kruh. Ko nam je vse dvakrat povedal, smo odšli v spodnji del pekarnice. Tam nam je pokazal, kako oblikujejo in pečejo testo in kako krofe. Čez nekaj časa smo odšli v drugi prostor, kjer smo se slikali in dobili hamburgerje.

Ko smo se najedli, smo šli še v park in v Miheličevo galerijo. Tam smo si ogledali številne zbirke znamk. Vseh si niti nismo natančno ogledali, saj smo nadaljevali pot. Še prej smo dobili revije. Ko smo prispeli pred muzej - dominikanski samostan, smo ugotovili, da odprejo komaj ob 10.00 uri. Nekateri smo si ogledovali

VESNA KOPŠIČ, 2. C, DESTRIK

fasado. Ko smo videli, da je zaprto, smo sedli na klopi pred muzejem. Tam smo se najedli in napili.

Žal g. Mojmira ni bilo v muzeju, zato nas je vodila gospa. Bili smo navdušeni nad njeno razlago. Najprej smo šli po križnem hodniku. Povedala nam je, da je bil včasih ta hodnik brez oken in stropa. Bil je raven in lesen. Ko pa so ga obnavljali, so mu dodali okna in izbočili strop. Potem smo šli v (nekdanjo) jedilnico s freskami. Videli smo zelo različne stare kovance različnih velikosti. Ko smo se pogovarjali, je odmevalo. Nato smo odšli po hodniku in si ogledovali kipe. Odšli smo na vrh stavbe. Najprej smo si ogledali relief, potem pa še vse ostalo. Vsega se niti ne spomniva, naštela pa bova le nekaj: lonce, zaponke, igle, solznice, obeske, verižice, okostnjaka in še veliko drugih predmetov. Potem smo si ogledali mumijo. V Egiptu so verovali, da bodo kipci, ki so jih polagali zraven nje, v drugem življenju delali namesto umrlega. Nato smo se spustili v klet. Bilo je mrzlo, zato smo si na hitro ogledali kipe in poslušali o Mitri. Potem smo odšli nekaj stopnic navzgor in bili smo v prostoru, ki mu pravimo palacij. Tam smo videli del kamnitega mosta, pepelnico, okostje človeka in še mnogo drugih stvari.

Nadaljevali smo pot do Orfejevega spomenika, si ogledali mestni stolp in številne nagrobne spomenike na njem. Odšli smo še v cerkev sv. Jurija. Tam smo tisti, ki smo imeli denar, prižgali svečke. Ogledali smo si bogato notranjost, še posebej vitraže, stare hrastove klopi in številne kipe. Čez nekaj časa smo šli po drugi poti skozi staro mestno jedro do avtobusne postaje. Tam nam je učiteljica kupila sladoled. Posladkali smo se in se odpeljali domov.

Res se je vredno sprehoditi po Ptuj – najstarejšem mestu v Sloveniji.

Sandra Dvoršak in Matej Herega, 4. t, Trnovska vas

Moja mama

Opisal vam bom svojo mamo. Zaposlena je v računovodskem servisu ALIN Kidričevo kot knjigovodja. Je srednje visoke postave. Ima podolgovat obraz in rjave lase s svetlimi prameni. Obraz ji krasijo zelene rjave oči. Ima srednje velik nos. Navadno nosi hlače in

pulover. Ena njenih dobrih lastnosti je, da dobro kuha. Vedno tudi zna prisluhniti mojim težavam. Kadar sem potr, me vedno spravi v dobro voljo. Je zelo skrbna mati, saj mi kuha, pere perilo in mi pomaga pospravljati sobo. Kadar me prosi za pomoč, ji z veseljem ustrežem. Pazim tudi, da je preveč ne jezim. Za materinski dan svoji mami naberem zvončke in ji jih dam. Svojo mamo zelo spoštujem in jo imam rad. Za mene je moja mami-ca najboljša na svetu.

Žiga Kopitar, 3. t, Trnovska vas

ŽAJTRK NA VEJI, KOMBINIRANA, MONIKA KRAMBERGER, 5. A, DESTRIK

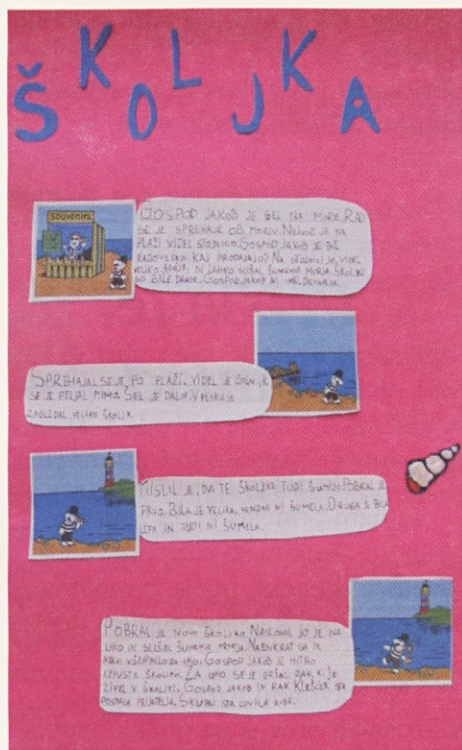
Majhna pustolovščina

Nekoč so živeli prijatelji Urška, Žan in Sandra, ki so bili doma v Vrbji vasi. Nekega dne so si rekli, da gredo v gozd. Tam so srečali družino volkov, ki so sklenili, da bodo te drobcene otročičke pojedli za večerjo. Otročički so bili zelo pogumni in so se jim izmuznili. Prišli so do hišice. Tam so jih čakale mame. Vsi skupaj so odšli v svoje skromne, a zelo prijazne domove.

Urša Markež, 2. c, Destrnik

Obisk v kuhinji

Bili smo pri nedeljskem kosilu. Po dobri hrani smo obsedeli v dnevni sobi in klepetali. Naenkrat smo se vsi prestrašili. Vzrok je bil močan ropot v naši kuhinji. Odšla sem pogledat, kaj je bilo in zagledala žabo. Nisem vedela, kakšne vrste je. Prijela sem jo v roke in jo poljubila. Postala sem vsa krastava. Zakričala sem, da sta mama in oče takoj prišla v kuhinjo. Zagledala sta me in poklicala rešilca. Pripeljal je in reševalci so me odpeljali. Oče in mama sta odšla z mano. Prispeli smo v bolnico in tam so že imeli pripravljeno posteljo zame. Pogledali so me, da so ugotovili, kaj je narobe. Ugotovili so, da imam kraste kot krastača. Takoj so me odpeljali v operacijsko sobo, mama in oče nista smela zraven. Dali

TJAŠA OMAN, 2. B, DESTRIK

so mi uspavalo in prešteli do deset. Zaspala sem. Nisem videla poteka operacije. Zbudila sem se in ob postelji je stala sestra, ki mi je prinesla vodo. Takrat se sploh nisem zavedala, da sem v povojih, le oči, usta in nos sem imela brez njih. Popila sem vodo. Odpeljali so me v sobo številka deset. Mama in oče sta me pričakala vsa objokana, ker sta me videla vso v povojih. Prišla sta zdravnik in medicinska sestra. Snela sta mi povoje. Bila sem takšna kot prej. Mami in očetu so se zaiskrile oči. Objela sta me in poljubila. Zdravnik mi je vzel kri, da bi lahko ugotovili, če se lahko ponovi. Še isti dan sem dobila izvide, da sem zdrava. Zdravnik mi je dovolil domov. Mama in oče sta naročila taksi in

odpeljali smo se domov. Med potjo je mama odšla v trgovino in kupila bonboniero, buteljko in sladoled. Prišli smo domov in odšli spat. Zjutraj smo šli v bolnišnico k zdravniku. V znak hvaležnosti smo mu dali buteljko in bonboniero. Zdravnik se nam je zahvalil. Odšli smo k babici in ji povedali o dogodku. Zelo je bila vesela, da sem zopet zdrava.

Saša Fras, 3. a, Destrnik

Psička Tara

Bilo je v začetku aprila. Ker nismo imeli psa, smo se odločili, da si ga pripeljemo.

V Kamnici pri bratrancu Blažu je psica Sena imela majhne psičke. Odpeljali smo se tja, da si enega izberem. Bilo jih je pet. Izbrala sem si najlepšo in najdebelejšo psičko. Dala sem jo v škatlo in odpeljali smo se domov. Bila je kot žogica. Ko je malo odrasla, sem jo dala na verigo. Čez nekaj časa je ati naredil boks in sedaj je v boks. Popoldan hodimo s Taro na sprehod. Ko pride iz boksa, podivja. Vsaka muca, ki se ji približa, mora pobegniti, ker jo Tara prežene.

Tudi po meni skače in me grize, ampak imam jo rada, ker je moja psička.

Urška Brunčič, 3. b, Destrnik

Moja babica

Moja babica ima modre oči in svetle lase. Rodila je pet otrok. Ime jim je Srečko, Drago, Branko, Milan in Anica, moja mamica. Ko so bili majhni, so bili pridni. Babica je bila bolničarka. Vedno je delala s starejšimi ljudmi. Babica zelo dobro kuha. V krušni peči peče gibanice, zavitke, potice in kruh. Jaz imam najraje sirovo gibanico. Babica me pazi že pet let. Skupaj hodiva na morje. Peljeva se z vlakom. Stanujeva pri stricu Srečku v Pečkah. Moj bratranec Boštjan hodi v pomorsko šolo. Vozila sva se po celi

ANJA GABROVEC, 2. B, DESTRIK

SNEŽAK, BARVNI LINOREZ, URBAN MURŠEC, 7. B, DESTRIK

slovenski obali.

Barka se je imenovala Bigred. Babica skrbi zame. Zjutraj me zbudi. Vedno mi kaj dobrega skuha. Moja babica je zelo bolna na srcu. Veliko se mora sprehajati. Jesti mora sadje in zelenjavo. Svojo babico imam zelo rad.

Marjan Horvat, 2. c, Destrnik

Zimski športni dan

Za zimski športni dan smo imeli na izbiri štiri možnosti: drsanje, plavanje, smučanje in sankanje. Jaz sem se odločila za drsanje, ker že zelo

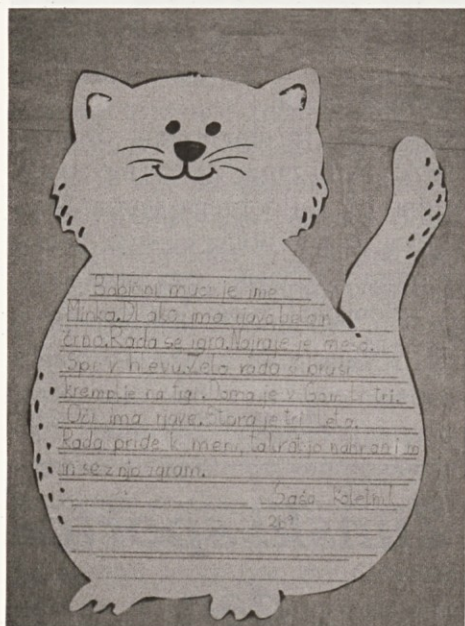
dolgo nisem drsala, da sem letos morala iti.

Zjutraj smo se zbrali v avli. Naša učiteljica je bila Erika Maurič. Na avtobusu sem sedela z dvema sošolkama. Ko smo prispeli do ledene dvorane, smo si izposodili drsalke. Obuli smo jih in šli na led. Najprej me je bilo malo strah, a sem ga hitro premagala in lepo drsala. Ko pa sem naredila približno tri kroge, se je zgodilo nekaj smešnega. ČOF! Močno sem padla in leva roka me še danes boli. Med drsanjem

SIVE ČAPLJE NA TRAVNIKU, LINOREZ,
DOROTEJA DVORŠAK, 5. T, TRNOVSKA VAS

SAŠA KOLETNIK, 2. B, DESTNIK

POGLED SKOZI OKNO, SVINČNIK,
JASMINA HAUPTMAN, 8. C, DESTNIK

smo se šalili in tekmovali, skratka bilo je zelo zabavno. Nato so nas po zvočniku obvestili, da se moramo umakniti z drsališča, ker morajo priti na vrsto tudi drugi. Ko smo se namalicali in vrnili drsalke, smo šli na avtobus. Tokrat sem sedela le z eno sošolko. Nekateri so pri šoli izstopili, jaz pa sem se peljala še do Doliča in od tam šla k atiju. Imela sem se zelo lepo, ker je bilo na drsanju veliko sošolk.

Špela Tašner, 3. b, Destnik

Snežak

Otroci so pred šolo naredili snežaka. Za nos so mu dali korenček. Na glavo so mu poveznili rdeč lonc z belimi pikami. V roki drži mamino novo omelo. Ko je posijalo sonce, se je snežak prestrašil, ker je vedel, kaj se mu bo zgodilo. Naslednjega dne se je začel sneg topiti in snežak je postajal vedno manjši. Iz zemlje je pokukal tudi prvi zvonček.

Saša Koletnik, 2. b, Destnik

Šola v naravi

Sedemnajstega februarja ob osmih zjutraj smo se odpravili v Belo krajino v dom Lipa. Z nami so potovale učiteljice Andreja, Erika in Angelca. Ko smo prispeli v to čudovito pokrajino, so nas prijazno sprejeli učitelji v domu. Predstavili so nam hišni red in pravila, ki smo jih morali upoštevati. Razdelili so nas po sobah. S še sedmimi sošolkami smo dobile sobo številka dve. Bile smo zelo presenečene, saj je bila videti kot nova. Imela je svojo kopalnico in štiri dvonadstropne postelje. Vsak dan smo jo počistile in pospravile. Dale smo ji ime Lisičji brlog, saj smo v njej domovala sama navihana dekleta. Spoznali smo živali, ki domujejo v domu, in se o njih tudi učili. Ogledali smo si vremensko hišico, naučili smo se teči na smučeh in še mnogo drugih zanimivosti. Vsak dan bolj smo uživali. Zadnji dan smo priredili tekmovanje v teku na

smučeh. Na koncu so nam podelili diplome.

Sedli smo v avtobus in se odpeljali domov. Bilo mi je zelo všeč.

Valentina Burina, 4. a, Destnik

Prišla je pomlad

Prišla je pomlad
in nam prinesla skriti zaklad.
V njem so rožice,
cvetoča drevesa, ptičje žvrgolenje,
sonce pa tudi kakšna kapljica dežja.

Na travnikih rožice cvetijo,
v krošnjah dreves pa ptički žvrgoli-
jo.

Veter ti prijetno piha v lase,
sonce pa toplo sije v oči.

Mateja Fekonja, 4. a, Destnik

Bil sem stari mlin

Bil sem stari mlina na vodo, postavljen ob reki. Takšnih mlinov je vedno manj, ker so jih izpodrinili mlini na elektriko. S pomočjo vode moji mlinski kamni meljejo pšenico, koruzo in rž. Žita prinesejo ljudje, ki jih gojijo. Zmeljem jih v moko in nato ljudje pridejo po predelani pridelek.

Nekega dne je moj gospodar umrl, brez gospodarja pa noben mlin ne more obratovati. Ostal sem zapuščen. Ves sem razpokal in v meni so se naselile različne živali. Nato so prišli ljudje in slišal sem njihov pogovor. Na tem mestu bodo zgradili mlin na elektriko, mene pa porušili. Moral se bom sprijazniti z dejstvom, da je tudi mene izpodrinil mlin na elektriko.

Žiga Kopitar, 3. t, Trnovska vas

Nič več mamina punčka

Bil je lep dan, ko sva se s prijateljico skregali. »Ona je začela,« sem zatožila mami. Mama pa je rekla: »Že stokrat sem ti povedala, da se ne družiš z njo, če se ne razumeta.« Potem je odšla iz hiše. Odločila sem se, da se ne bom več družila z njo. Minilo je nekaj dni in srečala sem jo pri šoli, spet sva se spoprijateljili. Čez nekaj časa je spet začela: »Kako si ti slaba v šoli.« Rekla sem: »Hvala enako!« in tako sva bili skregani. Doma sem povedala mami, a še enkrat je rekla: »Veš kaj, svetujem ti, da pustiš to sovo pri miru, raje se uči.«

In res, tako kot mi je svetovala mama, tako sem storila. V šoli mi gre dosti bolje. Z njo pa se več ne videm, saj so se odselili na Ptuj. Nič več nisem mamina punčka, saj mi ona samo svetuje, stisne k sebi in reče: »Uboga mala moja.«

Zgodba je izmišljena.

Teja Pukšič, 4. t, Trnovska vas

Očka, mamica, dedek in babica so me razveselili

Bilo je za moj četrti rojstni dan. Imela sem veliko zabavo. Prišli so vsi sorodniki, prijatelji in prijateljice.

Ko me je oče pripeljal z zavezanimi očmi v kuhinjo, kjer so me vsi čakali, sem bila zelo presenečena, saj smo se zmenili, da ne bom praznovala. Bilo je zelo smešno, saj sem se malo prej umila in oblekla v pižamo. Dobila sem veliko daril, tudi nekaj zlatnine. Tudi dedek in babica sta me razveselila, saj sta že zdavnaj rekla, da gresta spat, ker ju boli glava in dedka vse srbi, ker bi naj bil alergičen na cvetni prah. Bilo je februarja. Bila sem toliko pozabljiva, da sem celo pozabila, da pozimi nič ne cveti. Dedek se je zasmel in rekel: »Ne boli me glava, pa tudi ne srbi me nič, saj me niti ni. Zate pa imam košček čokolade in zlate uhane. Si zadovoljna?« Odgovorila sem vsa presenečena in osupla: »Seveda sem vesela, kako ne!« Imeli smo se zelo lepo in uživali smo vse do ranega jutra.

Valentina Burina, 4. a, Destrnik

Mojstrovine tete Zime in strica Mraza

Teta Zima naravno odene v belo zimsko odejo. Stric Mraz na okna naredi ledene rože, teta Zima pa jih zaliva. Stric

Sončni grič - junij 2003

URŠA MARKEŽ, 2. C, DESTRIK

Mraz na strehe naredi ledene sveče, teta Zima mora pri tem pomagati. Zima poskrbi še za to, da se otroci lahko sankajo, smučajo in delajo snežake. Stric Mraz pa poskrbi, da se lahko drsajo. Stric Mraz in teta Zima naredita na ribnikih, potočkih in na jezeru led, da se otroci drsajo. Teta Zima naredi na drevju sneg, stric Mraz pa ga obdrži.

Sanja Potrč, 3. t, Trnovska vas

Dogodek iz mojega desetletja

Živim že deset let. Rada delim srečo s svojo družino. Opisala bom dva dogodka. Prvega o tem, kako sem preživela prvi šolski dan, drugega pa o družini.

Ko sva z mamico vstopili v šolo, je učiteljica začela govoriti, kaj bomo delali deset mesecev. Dobili smo radirko in svinčnik. V šoli smo večinoma barvali ali pa risali in se učili črke. Ko si napisal črko, si moral narisati žival, ki se začne na tisto črko. Bilo je zelo zabavno. Veliko smo se igrali. Imeli smo kuhinjo, zato smo lahko kuhali. Nekega dne sva si z atijem metala vodni balon. Bila sem vsa trda, da mi ne bi padel na tla. Enkrat sem ga vrgla zelo visoko. Ati ga je hotel prijeti, pa je balon počil. Ata je bil moker po glavi. Vsi smo se smejali, jaz pa še najbolj. Ati je bil zelo jezen in je rekel, da si ne bo več metal vodnih balonov z mano. Drugi dan sem ga spet prosila, če si greva metat balone. Seveda je privolil. Res ne vem, kaj bi brez vas, moja ljuba družina, in imejte se lepo. Rada vas imam.

Lea Markovič, 3. t, Trnovska vas

Moja mamica

Moja mamica ima modre oči in svetlo rjave lase. Ima zelo dolge trepalnice. Hodi vedno z urejeno pričesko. Oblači se po modi. Hodi v službo, doma pa ima še veliko drugih obveznosti: kuhanje, pranje, pomivanje posode, čiščenje, likanje, sesanje, pometanje, delo na vrtu in na njivi. Zraven tega pa še skrbi za naju s sestro.

Ima me zelo rada. Veliko naredi zame. Ne krega se in me ne tepe. Mamica je nekaj posebnega takrat, ko grem spat in me pride pokrit, ter mi zaželi lahko noč in lepe sanje. Takrat mi pomeni res veliko in sem srečna, da imam tako ljubečo mamico. Z njo se lepo pogovarjam in se ne prepiram. Veliko ji pomagam. Če mi česa ne pusti, se nanjo ne jezim. Mami mi kupuje, mi daje hrano in denar, pere in nam kuha. To je moja zlata mamica.

Lea Markovič, 3. t, Trnovska vas

Dobil sem konja

Lanske počitnice sem doživel nekaj zelo lepega. Liljana me je peljala k atiju na počitnice.

Tam me je čakalo presenečenje. Ati me je gnal v hlev. Tam sem zagledal konja. Ati mi je povedal, da mu je ime Riki. Posadil me je nanj. Strah me je bilo, vendar je bil zelo miren. Od tega trenutka je konj moja najbolj priljubljena žival.

Rad bi, da bi konj ostal zdrav in da bi mi krajšal poletne počitnice.

Boštjan Toš, 3. b, Destrnik

Pobegla želvica

Že sedem let imamo doma želvo. Imeli smo dve, vendar je ena umrla. Ker želve potrebujejo akvarij, ga ima tudi naša. Nekega lepega popoldneva pa nam je želvica pobegnila, ker je akvarij premajhen. Da je izginila, smo opazili šele, ko smo jo hoteli nahraniti. Bili smo zelo prestrašeni, saj smo jo iskali, pa je nismo našli. Ko pa sem čez tri dni šla po hodniku, sem zagledala svojo želvico. Bila sem zelo vesela, da sem jo našla.

Čudi me, da je Lukica tri dni preživela brez vode in hrane, sem pa tudi zelo vesela, ker se je vrnila k meni.

Petra Kramberger, 3. b, Destrnik

Kako je dedek postal super-dedek in kako je babica postala superbabica?

Nekega dne je dedek rekel, da bi bil rad mlad kot nekoč. Zvečer je voščil babici lahko noč in šel v posteljo. Razmišljal je, kako bi lahko spet postal mlad. Pa je po radiu slišal za neko terapijo proti zgubanemu obrazu. Sklenil je, da se bo prijavil že zjutraj, ko bo vstal in pojedel zajtrk. Zjutraj se je takoj oblekel in umil zobe. Tudi obril se je, da ne bi bil tako kosmat. Žena ga je pospremila do vrat in ga poljubila. Ko je prispel, je parkiral avto in izstopil. Odšel je v čakalnico in sedel na klop. Ko ga je poklical terapevt, je vstopil v ambulanto. Terapevt mu je dal neko kremo za obraz. Odšel je domov, kjer si je obraz umil in namazal s kremo. Po enem mesecu je bil videti zelo mlad in ko ga je videl njegov vnuk, se je skoraj onesvestil. Žena je dejala, da bi tudi ona rada poskusila, zato se je tudi ona vpisala. Ko je prišla v svoj ljubi dom, so jima vsi rekli, da sta superdedek in babica.

Tamara Mahorič, 4. b, Destrnik

Potok

Potoček brbota,
veselo mi šumlja.

Ko v reko se izlije,
sonček nanj posije.

V mraku pesem zapoje,
zame in za vse moje.

Tam so vsi,
kjer potok žubori.

Anja Janžekovič, 4. b, Destrnik

Moja najljubša igrača

Moja prva igrača je bila punčka. Dobila sem jo od Miklavža.

Ko sem jo prijela za roko, je sama hodila. Oblečena je bila v svetlo modro

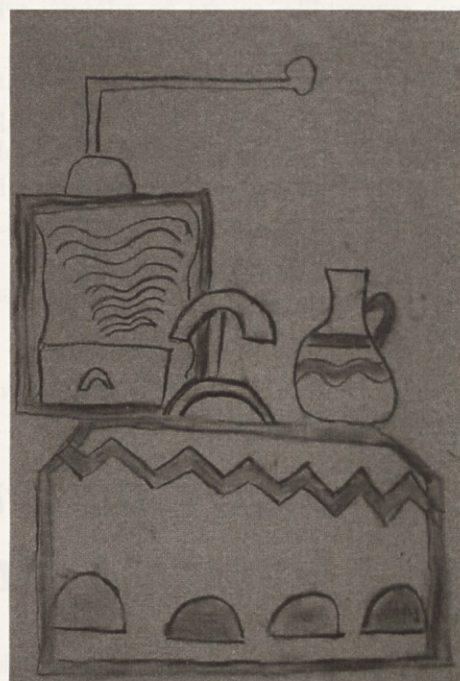
obleko z belimi trakovi, obute pa je imela bele čevlje. Takrat sem jo imela najraje. Vsak dan sem se igrala samo z njo. Nekega dne so bili pri nas bratranci in sestrične. Igrali so se s punčko in zgodilo se je nekaj hudega. Zlomila se ji je roka. Ati je takoj postal zdravnik in ji roko popravil. S to punčko sem se še dolgo igrala. Ati je moral biti zdravnik še večkrat, ker se ji je roka še velikokrat zlomila. Čez nekaj mesecev smo se preselili in punčka je romala v koš za smeti, ker je bila že zelo uničena. Bilo mi je je zelo žal, vendar sem morala to pretrpeti. Punčke se še zdaj rada spominjam.

Marina Fleten, 3. b, Destrnik

Češnja v belem

Pozor, listje belo,
le od kod si se vzelo?

Kako lepo mi šumiš,
ko z vej letiš.

NASTJA SLUGA, 2.C, DESTRIK

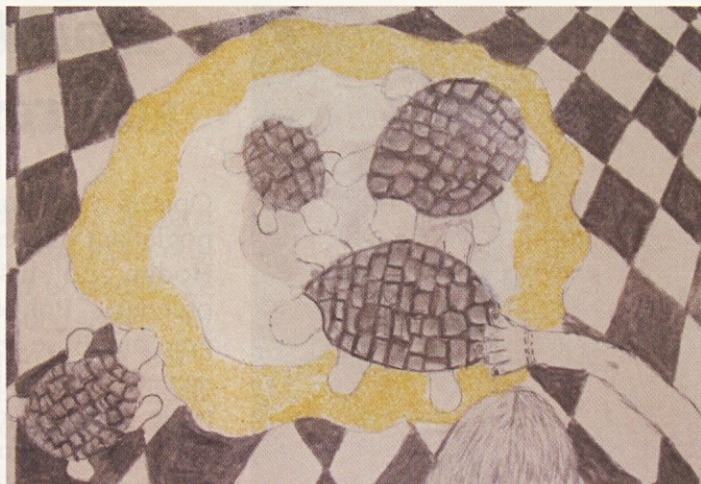
Kdaj plodove boš dobilo,
in listje belo zapustilo?

Lepo mi cvetiš,
še lepše dišiš.

Svilen tvoj cvet je,
v mrazu poišči si zavetje.

Kdaj barvo belo spremeniš,
in v rdečo češnjo dozoriš?

Natalija Rodošek, 4. a, Destrnik

MOJE ŽELVE, KOMBINIRANA, URŠKA ARNUŠ, 5. A, DESTRIK

Prvomajske počitnice

Prvomajske počitnice so prehitro minile. Imel sem se zelo lepo. K meni je prišla sestrična Nina. Ves teden sva se igrala. V petek, zadnji dan počitnic, je Športno društvo Kenguru pripravilo športne igre z naslovom Veter v laseh – s športom proti drogi. Z Nino sva bila cel dan na igrišču. Igrala sva nogomet, se rolala in vlekla vrv. Osvojila sva lepe rezultate in dobila priznanje. Bilo je lepo. V soboto in nedeljo smo bili na poroki in že je bilo konec počitnic.

Sašo Arnuga, 2. u, Trnovska vas

V Mozirskem gaju

Med prvomajskimi prazniki smo obiskali Mozirski gaj. Tam smo videli veliko rož. Največ je bilo tulipanov. Srečali smo učiteljico Darjo pa tudi Heleno Blagne. Nato smo se peljali na Golte. Bil je lep dan, zato smo se imeli zelo lepo.

Marina Mihelak, 2. u, Trnovska vas

Moje čudežno zdravilo za sošolca

Sošolec Matic vedno klepeta, zato sem pomislil, da bi mu pripravil napitek proti klepetanju v šoli.

Ko sem drugo jutro prišel v šolo, je spet klepetal. Recept sem prinesel s seboj. Učiteljico in vse učence je zelo zanimal, samo Matica ne. Malce se je bal, kaj bo, ko bo napitek spil. Pričeli smo z delom. V posodi smo spekli koprive, jih dali v vodo, dodali češnje, cvetove trobentic, staro maslo, žajbelj in še malce mleka. To sem zelo dobro premešal in dal Maticu. Najprej je okleval, potem pa le spil.

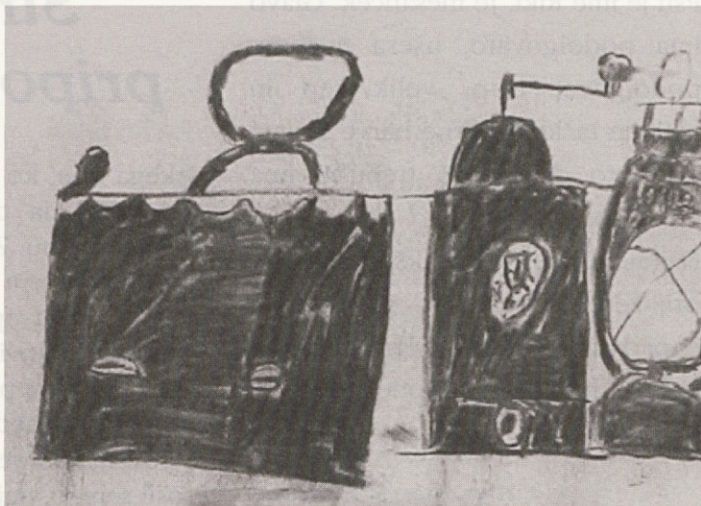
Vsi v razredu težko pričakujemo, kako bo zdravilo delovalo. Upam, da med poukom ne bo več klepetal.

Sandi Potrč, 4. b, Destrnik

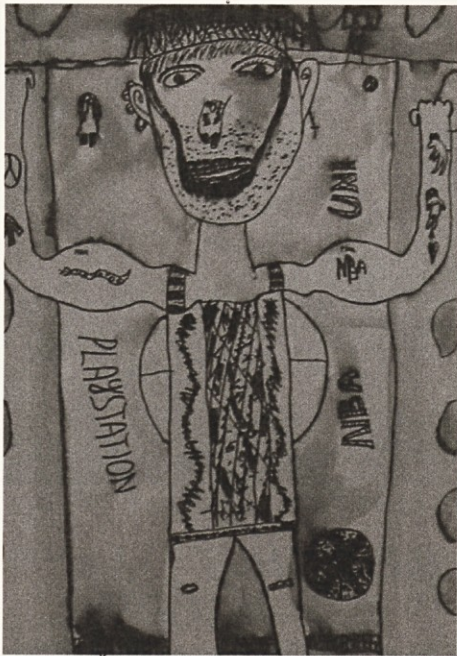
V pravljici

Bil je sončen dan, zato sem se odpravila na potep. V daljavi sem zagledala knjigo, katere naslov je bil Pepelka. Komaj sem izgovorila to besedo, sem se pomanjšala. Odprla sem knjigo, legla na prvo stran in zaspala.

Čez čas sem se zbudila. Ugotovila sem, da ležim v Pepelkini postelji. Pozdravila sem jo in ji začela pripovedovati pravljico o njej. Začudeno me je gledala, nato pa je sklenila, da bova pravljico spremenili. Takoj sva se lotili dela. Hitro sva pospravili. Kmalu zatem sva slišali krike in se spomnili, da so to mačeha in njeni hčeri. V posteljo sva ji nesli zajtrk in prosili, če smeja ven. Mačeha nama je dovolila. Ko sva stopili iz hiše, sva zagledali pismonošo in stekli k njemu. Vzeli sva pismo, za katerega sva vedeli, da je vabilo na ples. Stekli sva nazaj v hišo in pismo skrili. Potem sva šli skupaj na kosi-lo in ga odnesli trem gospem v posteljo. Nasmejale so se in nama dovolile, da greva zvečer spet ven. Odšli sva v najino sobico in prosili vilo, naj naju uredi. Z veseljem nama je ustregla in iz naju naredila pravi lepotic. Bil je že večer. Zato sva se poslovili, pismo pa zanalašč pustili na mizi. S kočijo sva se odpeljali h gradu in princu povedali vso pravljico. Ko sva se vračali, sva čevlček odložili pred grajskimi vrati, da bi bilo vsaj nekaj tako kot v pravi pravljici. Naslednji dan je prišel kraljev služabnik s čevljcem. Najprej ga je za šalo pomeril meni, nato pa še Pepelki. Bil ji je kot ulit. S kočijo smo

MATJAŽ PUKŠIČ, 2. T, TRNOVSKA VAS

KOŠARKAR, LAVIRANA RISBA, URBAN
ZELENIK, 7. A, DESTRIK

se odpeljali v grad, da bi se Pepelka čimprej poročila. Tudi jaz sem se želela poročiti, vendar sem vedela, da me doma čaka mama. Pepelko sem vprašala za pot, ona pa mi je rekla: «Sto neprespanih noči boš hodila domov, saj ima knjiga toliko strani.»

Takoj sem se odpravila na pot in na koncu prišla do skale. Splezala sem nanjo. V hipu sem se povečala. Pobrala sem knjigo in odhitela domov. Mami sem se hotela opravičiti, ker me tako dolgo ni bilo, ona pa mi je dejala: «Danes si pa hitro prišla s potepa. Minila je komaj ura. »Začudeno sem jo pogledala.

Dušanka Škamlec, 7. b, Destrnik

Opis psa

Psu je ime Riki. Je mešanček. Glavo ima podolgovato, ušesa majhna, podolgovat trup, velik rep in majhne tačke. Je črne barve in ima kodrasto dlako. Na trebuhu ima belo liso.

Najraje je meso ali kakšne kosti. Je prijazen in scrkljan. Uboga, ne napada in laja. Rad se igra, leži pod mizo in hodi na sprehode.

Riki je prijazen.

Tina Zorec, 3. a, Destrnik

Pomlad me spreminja

Opisala vam bom, kako je, ko se pogledam v ogledalo.

Hodim po hiši in pridem do ogledala. Pokličem Lariso in jo vprašam: «Bi se igrali za manekenki?» «Seveda.» Postaviva se vsaka pred svoje ogledalo in vzameva šminke. Sprva si na lica nameževa kremo za obraz, nato naličiva usta, trepalnice, obrvi in lica. Ko sva po obrazu že polepšani, si urediva pričesko. Zatem si poiščeva lepo obleko. Na koncu si na noge natakneva še mamičine čevlje in se pričneva igrati manekenke. Je zelo zabavno, dokler v hišo ne pride mamica in reče: «Že stokrat sem vama povedala, da se ne dotikajta mojih šmink!» Za nekaj dni zaleže, potem pa spet vzameva mamičina ličila in se greva igrat.

Teja Pukšič, 4. t, Trnovska vas

Moja mami milijonarka

Moja mama je sodelovala na kvizu. Lepo je biti milijonar. Priborila si je milijon. Moja mami je pogumna, a jo je bilo vseeno malo strah. Doma smo vsi navijali zanjo. Bil sem ponosen, saj je to moja mami. Imam jo zelo rad in ona mene.

Aljaž Krajnc, 2. u, Trnovska vas

Streha pripoveduje

Nekega dne, ko mi je bilo dolgčas, sem sedel na okensko polico na strešnem oknu. Zaslíhal sem droben glas. Oziral sem se na vse strani, a ničesar nisem opazil. Vprašal sem: «Kdo je?» Ugotovil sem, da mi govori streha. Bil sem prevzet. Rekla mi je, da jo boli, če sedim na njeni okenski polici, zato sem se raje umaknil. Prosil sem jo, naj mi kaj pove. Začela je pripovedovati:

Nekoč je živel maršovec z imenom Eli. Nekega dne so se Eli in njegova družina ujeli v jami. S seboj so imeli nafto, bencin, gnojilo, vrvico, lopato in posodo. Jamo je zasul zemeljski plaz. Zamislili so si genialno rešitev. Oče je z lopato odmetal zemljo, tako da je nastala nekakšna luknja. Mama je zmešala nafto in gnojilo in ju v posodi dala v luknjo. Eli je pomočil vrvico v bencin, del nje pa položil v posodo. Oče je prižgal vrvico. Nafto in gnojilo je razneslo. Tako so bili vsi rešeni.

Ko je streha nehala pripovedovati, sem splezal v posteljo in v hipu zaspal.

Žiga Volgemut, 4. a, Destrnik

Svet danes

O temi, kakšen je svet danes, si nekdo, ki šele vstopa v svet odraslih, postavlja mnogo vprašanj. Razmišljanje bom namenila svojim vrstnikom, ki živijo na različnih koncih sveta. Mnogi nas vidijo le z ene strani, redkokd pa bo znal povedati tudi kaj lepega. Povezujejo nas z razgrajanjem, mamili, kajenjem in podobnimi razvadami. Res nekateri tudi umrejo zaradi prevelikega odmerka mamil ali alkohola. Vendar - ali smo vsi takšni? Že kot dojenčki pridemo na svet z različnimi možnostmi, rojeni eni v bolj, drugi v manj srečne družine. Zato bo verjetno držala tista, da smo mladi pač takšni, kakršni so tisti, ki nas vzgajajo. Vsak od nas lahko na sočloveka pokaže s prstom in mu pilepi

DIANA PETROVIČ, 4. T, TRNOVSKA VAS

takšno ali drugačno etiketo. Le posamezniki pa se sprašujemo, čemu je tako. Zakaj med mladimi mamila, alkohol, samomori? Menim, da tudi zaradi vas, odraslih. Če si drugačen, si čuden. Če razmišljaš s svojo glavo, se ti posmehujejo. Če delaš v nasprotju z ostalimi, rečejo, da je s tabo nekaj narobe. In kako naj jaz, ki neprestano poslušam, da še nimam pojma o življenju, izberem pravo pot? Na eni strani takšno življenje, ki me bo naredilo za drugačno, na drugi strani pa tisto, ki ga živijo vsi obvezni sobotni izhodi, utapljanje nesrečne ljubezni v kozarcu česa močnega, v levici pa med dvema prstoma nekaj, kar me naredi frajerko.

V svetu danes je težko izbrati pravo stran, namreč. Verjamem in vem pa, da vsak od nas izbere tisto, za katero v danem trenutku misli, da je prava. Zato se je treba ustaviti ob vsaki mladi duši. Ob tistih, ki izgleda, kot da je z njo vse v najlepšem redu, in ob tisti, ki hodi po svetu s steklenimi očmi, polnimi želja za še enim kozarcem, zvikom ali čem drugim.

Za nekaj imam recept tudi jaz. Objem in nasmeh. Zdi se mi namreč, da ju premalo poznamo, še manj cenimo in najmanj uporabljamo. To je rešitev za cel svet, ali ne?

Mateja Kuhar, 8. b, Destrnik

Peter Nos je padel na nos

Peter Nos je nekega večera šel igrat nogomet. Naenkrat je padel na nos. Pritekla je mamica in pogledala, če si je nos zlomil. Na srečo si ga ni. Na nos so mu dali pentljo. Ko se mu je nos pozdravil, jo je še vedno nosil. In od takrat naprej nosi na nosu belo pentljo.

Blaž Mlasko, 2. a, Destrnik

Streha pripoveduje

Nekoč so naši pra pra pra dedje gradili hiše s pripovedujočimi strehami. Hiše so bile iz blata in kamna, strehe pa iz slame.

Nekega dne, ko so se dolgočasili, so prosili streho, ki je pripovedovala najlepše zgodbe, naj jim pove eno. Nekoč sta živela zelo dobra prijatelja.

Toplega, sončnega dne sta odšla v hribe nabirat zdravilna zelišča. V globoki soteski so rastle najboljše rože. Te pa je stražil zmaj. Mlajši fant se je odločil iti v sotesko, ker je rože potreboval za svojo bolno babico. Zmaj ga je ujel in ga ni hotel izpustiti, ker mu je bilo dolgčas. Želel si je

družbe. Starejši fant mu je povedal, po kaj sta prišla, in mu obljubil, da ga bosta obiskala trikrat na teden, mu brala knjige in se z njim pogovarjala. Zmaj je fanta izpustil. Lahko sta nabrala zelišča in odšla domov. Obljubo, ki sta jo dala zmaj, sta izpolnjevala vse do svoje starosti. Ljudje so bili zadovoljni z zgodbo. Dobili so tudi dober nauk, da obljubo, ki si jo dal, tudi izpolniš.

Jernej Murko, 4. a, Destrnik

Slavni samostalnik

Jaz sem slavni samostalnik, laž, šivanka in likalnik, mizica, ki se pogrne, dan, ki se v noč obrne. Cesta, ki veter jo pometa, pa tudi tista dva kometa.

Spol, sklon in še število, pa tole motovilo, se je name obrnilo, pa tudi ključ, ki v temi išče luč.

Včasih Horvat sem Vanja, včasih Nino, včasih Sonja. Tudi če sem mrzla Sava, Boč ali Dobrava, Maček Muri, reka Krka, začetek naj je velika črka.

Nataša Imenšek, 5. a Destrnik

SONČNI GRIČ

Izbrali in uredili: Lilijana Pisar in Andreja Mlakar

Lektorirala: Bojana Kolenko

Grafično oblikovanje in tehnično urejanje:

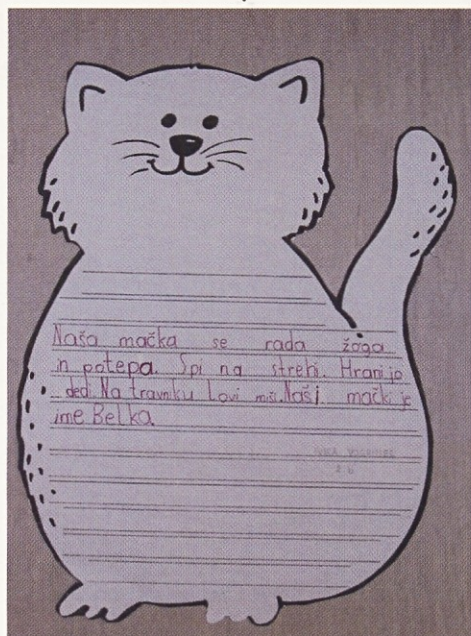
Pika, Zmagoslav alamun, s.p., Biš 61, 2254 Trnovska vas

Fotografije na naslovnici: Zmagoslav alamun

Tisk: Tiskarna Grafis, Požeg 4, Rače

Naklada: 500 izvodov

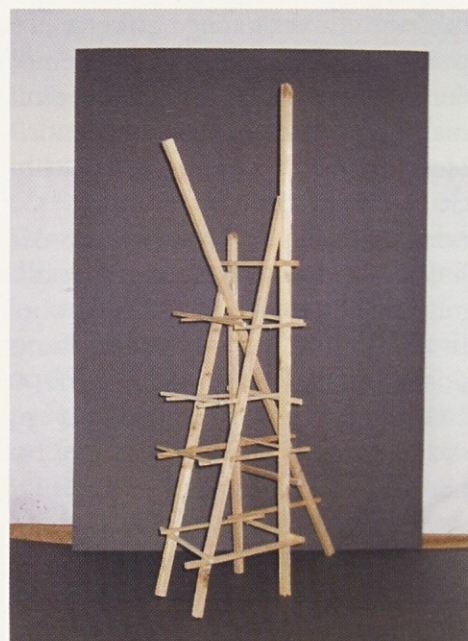
olsko glasilo Sončni grič, šolsko leto 2002/03

IVICA VOGRINEC, 2.B, DESTRIK

STOLPNICA, LES, MAJA BELEC, 8. A, DESTRIK

MATEJA KOVAČIČ, 2. B, DESTRIK

Domoznanski oddelek

371

SONČNI GRIČ

2003

373.3(497.4 Destrnik-Trnovska vas)

6002150

COBISS

KNJIZNICA IVANA POTROSA PTUJ